

ΤΡΙΦΙΟΔΩΡΟΥ

ΑΛΩΣΙΣ ΙΔΙΟΥ

Τέρμα πολυκμήτοιο μεταχρόνιον πολέμοιο
καὶ λόχον, Ἀργείης ἱππήλατον ἔργον Ἀθήνης,
αὐτίκα μοι σπεύδοντι πολὺν διὰ μῦθον ἀνεῖσα
ἔννεπε, Καλλιόπεια, καὶ ἀρχαίην ἔριν ἀνδρῶν
κεκριμένου πολέμοιο ταχείη λῦσον ἀοιδῆ. 5

Ἦδη μὲν δεκάτοιο κυλινδομένου λυκάβαντος,
γηραλή τετάνυστο φόνων ἀκόρητος Ἐνυὼ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσιν · ἐναιρομένων δ' ἄρα φωτῶν
δούρατα κεκμήκει, ξιφέων δ' ἔθνησκον ἀπειλαί,
σβέννυτο θωρήκων ἐνοπή, μινύθεσκε δ' ἑλικτῆ 10
ἀρμονίη ῥηχθεῖσα φερεσσακέων τελαμώνων,
ἀσπίδες οὐκ ἀνέχοντο μένειν ἔτι δοῦπον ἀκόντων,
λύετο καμπύλα τόξα, κατέρρεον ὠκέες ἰοί.

Ἴπποι δ' οἱ μὲν ἀνευθεν ἀεργηλῆς ἐπὶ φάτνης
οἰκτρὰ κάτω μύοντες ὁμόζυγας ἔστενον ἵππους, 15
οἱ δ' αὐτοὺς ποθέοντες ὀλωλότας ἠνιοχῆας.
Κεῖτο δὲ Πηλείδης μὲν ἔχων ἅμα νεκρὸν ἑταῖρον,
Ἀντιλόχῳ δ' ἐπὶ παιδί γέρων ὠδύρετο Νέστωρ,
Αἴας δ' αὐτοφόνῳ βριαρὸν δέμας ἔλκεϊ λύσας